

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Πρωθυπουργοί & Πρόεδροι

*της Βουλής των Ελλήνων
της Μεταπολίτευσης*

Πρωθυπουργοί

Πρόεδροι Βουλής

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

*Πρωθυπουργοί
& Πρόεδροι
της Βουλής των Ελλήνων
της Μεταπολίτευσης*

ΑΘΗΝΑ 2007

Επιστημονική επιμέλεια

Χρήστος Λυριντζής, *καθηγητής της Συγκριτικής Πολιτικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών*

Ευάνθης Χατζηβασιλείου, *επίκουρος καθηγητής Ιστορίας του Μεταπολεμικού Κόσμου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών*

Οργάνωση

Ευρυδίκη Αμπατζή, *φιλόλογος, διευθύντρια της Βιβλιοθήκης της Βουλής*

Έλλη Δρούλια Μητράκου, *ιστορικός, Βιβλιοθήκη της Βουλής*

Μαρία Βλάχσοπούλου, *ιστορικός, Βιβλιοθήκη της Βουλής*

Αγγελική Καραπάνου, *ιστορικός, Βιβλιοθήκη της Βουλής*

Ελένη Μουζουράκη, *ιστορικός, Βιβλιοθήκη της Βουλής*

Συντήρηση

Αγγελική Σαμαρτζή

Καλλιτεχνικός σχεδιασμός

Γιάννης Μετζικώφ

Επεξεργασία φωτογραφιών

Ειρήνη Μανουσάκη

Σκηνοθεσία Video

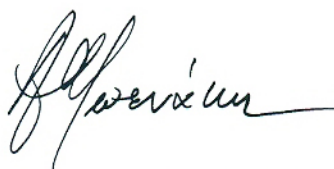
Βασίλης Δούβλης, *Κανάλι της Βουλής*

Η Βουλή των Ελλήνων διοργανώνει έκθεση στην αίθουσα Ελ. Βενιζέλου του Μεγάρου της Βουλής, με τίτλο “Πρωθυπουργοί και Πρόεδροι της Βουλής της Μεταπολίτευσης”, προκειμένου να τιμήσει τους Πρωθυπουργούς και τους Προέδρους της Βουλής, που πλέον δεν ζουν, οι οποίοι συνέβαλαν με το έργο τους στην εδραίωση και ισχυροποίηση των δημοκρατικών θεσμών και διαμόρφωσαν τη σύγχρονη πολιτική ιστορία της χώρας. Το ανά χείρας εικονογραφημένο έντυπο περιλαμβάνει ενδεικτικά τεκμήρια αυτής της έκθεσης.

Η Έκθεση, που επιδιώκουμε να λάβει μόνιμο χαρακτήρα, αναφέρεται στους πρωθυπουργούς Κωνσταντίνο Καραμανλή, Ανδρέα Παπανδρέου και Γεώργιο Ράλλη, και τους Προέδρους της Βουλής Κωνσταντίνο Παπακωνσταντίνου, Δημήτριο Παπασπύρου, Ιωάννη Αλευρά και Αθανάσιο Τσαλδάρη. Μέσα από επιλεγμένο φωτογραφικό υλικό, έντυπα τεκμήρια και προσωπικά αντικείμενα αναδεικνύονται πτυχές της δράσης και της προσωπικότητάς τους και παρουσιάζεται το πνεύμα της εποχής. Η Έκθεση δεν αναφέρεται στον πρωθυπουργό Ξενοφώντα Ζολώτα δεδομένου ότι όλα τα σχετικά τεκμήρια έχουν παραχωρηθεί στην Τράπεζα της Ελλάδος, όπου και εκτίθενται.

Από τη θέση αυτή θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά όλους όσοι παραχώρησαν για την πραγματοποίηση της Έκθεσης ποικίλα τεκμήρια, προσωπικά αντικείμενα, φωτογραφικό υλικό και έγγραφα. Ιδιαίτερα θα ήθελα να ευχαριστήσω για την πρόθυμη ανταπόκρισή τους το Ίδρυμα Κωνσταντίνος Γ. Καραμανλής, τους κ.κ. Αχιλλέα Καραμανλή, Δήμητρα Λιάνη-Παπανδρέου, Λένα Ράλλη, Πηνελόπη Δερδילוπούλου, Ευτυχία Γκρέκα-Κωνσταντοπούλου, Νίκο και Ιωάννη Παπανίκου, Ιωάννη Λοιδώρη, Χριστίνα Αλευρά και Ελένη Τσαλδάρη. Χωρίς τη συνεργασία και την προσφορά τους η Έκθεση δεν θα ήταν δυνατόν ούτε να πραγματοποιηθεί ούτε να παρουσιάζει αυτήν την εικόνα.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ ΨΑΡΟΥΔΑ

Κωνσταντίνος Γ. Καραμανλής

1907: Γεννήθηκε στις 8 Μαρτίου στην Πρώτη Σερρών. Ο πατέρας του, Γεώργιος, υπηρέτησε ως δάσκαλος, αναμίχθηκε στον Μακεδονικό Αγώνα και διώχθηκε για την εθνική του δράση.

1929: Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη συνέχεια άσκησε τη δικηγορία στη γενέτειρά του, έως το 1935.

1935: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής Σερρών με τον συνδυασμό του Λαϊκού Κόμματος.

1936: Επανεξελέγη βουλευτής, αλλά μετά την επιβολή της δικτατορίας του Ιωάννη Μεταξά αρνήθηκε τη συνεργασία με το καθεστώς και επανήλθε στη δικηγορία.

1941-1944: Εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου εργάστηκε ως δικηγόρος.

1944: Τον Ιούλιο διέφυγε στη Μέση Ανατολή.

1946: Εξελέγη βουλευτής Σερρών στις πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές του Μαρτίου.

1946-1950: Διετέλεσε υπουργός Εργασίας στις κυβερνήσεις Κωνσταντίνου Τσαλδάρη και Δημητρίου Μάξιμου, Μεταφορών στην κυβέρνηση Θεμιστοκλή Σοφούλη, Κοινωνικής Προνοίας στις κυβερνήσεις Θ. Σοφούλη και Αλέξανδρου Διομήδη και Εθνικής Αμύνης στην κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου.

1951: Προσχώρησε στον Ελληνικό Συναγερμό του Αλέξανδρου Παπάγου. Παντρεύτηκε την Αμαλία Κανελλοπούλου.

1952-1955: Υπηρέτησε ως υπουργός Δημοσίων Έργων, από το 1954 και ως υπουργός Συγκοινωνιών στο ενοποιημένο υπουργείο, στην κυβέρνηση Αλ. Παπάγου. Κατά τη διάρκεια της θητείας του τέθηκε σε εφαρμογή ένα μεγάλης έκτασης πρόγραμμα ανασυγκρότησης και εκτέλεσης παραγωγικών έργων. Μετά τον θάνατο του Αλ. Παπάγου (Οκτώβριος 1955) ο βασιλιάς Παύλος του ανέθεσε την εντολή σχηματισμού κυβέρνησης.

1956: Ίδρυσε το κόμμα Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση (ΕΡΕ) με το οποίο κέρδισε τις εκλογές του ίδιου έτους, όπως και του 1958 και 1961.

1956-1963: Κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του συντελέστηκε ένα τεράστιο αναπτυξιακό έργο που συνίστατο κυρίως στη σταθεροποίηση του εθνικού νομίσματος, την πραγματοποίηση εκτεταμένων έργων υποδομής, τον διπλασιασμό της παραγωγής, την ανάπτυξη της ναυτιλίας και του τουρισμού. Στο διάστημα αυτό ο μέσος ετήσιος ρυθμός ανάπτυξης έφτασε στο 6,25% και το κατά κεφαλήν εισόδημα σχεδόν διπλασιάστηκε.

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής αντιμετώπισε το εθνικό θέμα της Κύπρου υπογράφοντας τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου (1959), οι οποίες οδήγησαν το επόμενο έτος στην ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της νήσου. Παράλληλα άρχισε διαπραγματεύσεις για τη Σύνδεση της Ελλάδας με την ΕΟΚ που κατέληξαν το 1961 στην υπογραφή της σχετικής συμφωνίας.

1963: Πρότεινε την αναθεώρηση του Συντάγματος («βαθεία τομή»), προσέκρουσε, όμως στην αντίθεση του στέμματος και της αντιπολίτευσης. Τον Ιούνιο εξαναγκάστηκε από τον βασιλιά

Ο πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής στις Σέρρες, κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας για τις εκλογές του 1958.

Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

τη εξωτερική κρίση και τις αντιδράσεις των νοσταλγών της δικτατορίας. Αποκατέστησε τους θεσμούς, νομιμοποίησε το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και συνέβαλε στην οριστική επίλυση του πολιτειακού με τη διεξαγωγή του δημοψηφίσματος της 8ης Δεκεμβρίου. Ίδρυσε το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, το οποίο επικράτησε στις εκλογές του Νοεμβρίου.

1974-1980: Κατά τη διάρκεια της πρωθυπουργίας του πέτυχε τη σύσταση μιας σύγχρονης, ολοκληρωμένης ευρωπαϊκής δημοκρατίας, χωρίς αποκλεισμούς. Η αναπτυξιακή πορεία της χώρας συνεχίστηκε, παρά τη διεθνή οικονομική κρίση, γεγονός που αποτυπώθηκε στη μέση ετήσια αύξηση του ΑΕΠ κατά 4,8% και στην αύξηση του κατά κεφαλήν εισοδήματος κατά 92%.

1976: Ψηφίστηκε το νέο Σύνταγμα στις 7 Ιουνίου και στη συνέχεια παραπέμφθηκαν σε δίκη οι πρωταίτιοι της δικτατορίας. Στο διεθνές πεδίο άρχισαν οι διαπραγματεύσεις για την Ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και έγιναν σύντομες προσπάθειες για την αναβάθμιση της διεθνούς θέσης της χώρας (επισκέψεις στο Παρίσι, τη Βόννη, το Βουκουρέστι, το Βελιγράδι, τη Σόφια, πρόταση για τη συγκρότηση πολυμερούς βαλκανικής συνεργασίας).

1976: Πραγματοποιήθηκε εκτεταμένη εκπαιδευτική μεταρρύθμιση που, μεταξύ άλλων, καθιέρωσε τη διδασκαλία της δημοτικής.

1977: Νέα εκλογική νίκη για τη Νέα Δημοκρατία στις εκλογές του Νοεμβρίου.

1979: Υπογράφηκε η Συνθήκη Προσχώρησης της Ελλάδας στην ΕΟΚ. Επισκέφθηκε τη Μόσχα και το Πεκίνο.

1980-1995: Εξελέγη για δύο πενταετίες στο αξίωμα του προέδρου της Δημοκρατίας (1980-1985 και 1990-1995), ενώ κατά το ενδιάμεσο διάστημα απείχε από κάθε ανάμειξη στο δημόσιο βίο της χώρας.

Παύλο σε παραίτηση. Στις εκλογές του Νοεμβρίου η ΕΡΕ κατέλαβε τη δεύτερη θέση και ο ίδιος, μετά από νέα διαφωνία του με τον βασιλιά Παύλο, αναχώρησε για το εξωτερικό.

1963-1974: Αυτοεξορίστηκε στο Παρίσι και αργότερα, με δημόσιες δηλώσεις του κατά τη διάρκεια της δικτατορίας (Νοέμβριος 1967, Σεπτέμβριος 1969, Απρίλιος 1973) αποδοκίμασε δριμύτατα το καθεστώς.

1974, νύχτα 23ης προς 24η Ιουλίου: Μετά την κατάρρευση του τυραννικού καθεστώτος επανήλθε στην Ελλάδα και ορκίστηκε, μόνος, πρωθυπουργός.

1974: Ως επικεφαλής της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας επέβλεψε την ομαλή μετάβαση στη δημοκρατία, παρά τη βαρύτα-

Στον ΟΗΕ, κατά τη διάρκεια επίσημης επίσκεψης στις ΗΠΑ, με τους Ευ. Αβέρωφ και Γ. Σεφεριάδη, 22 Νοεμβρίου 1956.
*Ίδρυμα Κωνσταντίνος Γ. Καραμανλής,
Αρχειό Κωνσταντίνου Καραμανλή*

Καθαρά Δευτέρα στον λόφο του Φιλοπάππου, 1 Μαρτίου 1982.
*Βιβλιοθήκη της Βουλής,
φωτ. Δ. Αργυρόπουλος*

Ο Κ. Καραμανλής επιστρέφει από το Παρίσι, μετά την πτώση της δικτατορίας, ξημερώματα 24^{ης} Ιουλίου 1974.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Ο πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κ. Καραμανλής με τον πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Φρανσουά Μιτεράν, στα Ηλύσια Πεδία, 19 Σεπτεμβρίου 1983.

Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Ο πρωθυπουργός Κ. Καραμανλής υπογράφει τη Συνθήκη Προσχώρησης της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, Ζάππειο, 28 Μαΐου 1979.

Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Γεώργιος Ι. Ράλλης

1918: Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 26 Δεκεμβρίου. Ήταν γιος του πρωθυπουργού Ιωάννη Ράλλη και εγγονός των πρωθυπουργών Δημητρίου Ράλλη και Γεωργίου Θεοτόκη.

1939: Αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

1940-1949: Υπηρέτησε ως έφεδρος αξιωματικός στον Ελληνοϊταλικό πόλεμο και κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου.

1950-1952: Εξελέγη πρώτη φορά βουλευτής Αθηνών με τον συνδυασμό του Λαϊκού Κόμματος, στις εκλογές του Μαρτίου 1950. Το 1951 προσχώρησε στον Ελληνικό Συναγερμό του Αλέξανδρου Παπάγου και με το κόμμα αυτό επανεξελέγη βουλευτής στην ίδια περιφέρεια στις εκλογές του 1951 και 1952. Παντρεύτηκε την Λένα Βούλτσου και απέκτησαν δύο κόρες.

1954-1956: Υπήρξε υπουργός Προεδρίας στην κυβέρνηση Αλ. Παπάγου και διατήρησε τη θέση αυτή και στην πρώτη κυβέρνηση Κωνσταντίνου Καραμανλή.

1956-1958: Τον Φεβρουάριο 1956 εξελέγη βουλευτής Αθηνών της ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση) και στη συνέχεια ανέλαβε το Υπουργείο Συγκοινωνιών και Δημοσίων Έργων στη δεύτερη κυβέρνηση Καραμανλή. Έπειτα από διαφωνία στο ζήτημα του εκλογικού νόμου παραιτήθηκε και δεν πολιτεύθηκε στις εκλογές του Μαΐου 1958.

1961-1967: Στις εκλογές του Οκτωβρίου 1961 επανεξελέγη βουλευτής Αθηνών με το ψηφοδέλτιο της ΕΡΕ και ανέλαβε το Υπουργείο Εσωτερικών. Στη διετία 1961-1963 αναδιοργάνωσε τη διοίκηση ενόψει της Σύνδεσης της Ελλάδας με την ΕΟΚ και καθιέρωσε τη σταθερή κρατική χρηματοδότηση των δήμων και κοινοτήτων. Επανεξελέγη στις εκλογές του 1963 και 1964.

1967: Ανέλαβε το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως στην κυβέρνηση Παναγιώτη Κανελλόπουλου. Την 21^η Απριλίου προέβαλε δυναμική αντίσταση στο απριλιανό πραξικόπημα.

1967-1974: Υπήρξε ηγετικό στέλεχος της Αντίστασης του πολιτικού κόσμου στη δικτατορία των συνταγματαρχών και για τη δράση του φυλακίστηκε και εκτοπίστηκε στην Κάσο.

1974: Ανέλαβε το Υπουργείο Εσωτερικών στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του Κ. Καραμανλή. Στις εκλογές της 17^{ης} Νοεμβρίου 1974 εξελέγη με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας και ανέλαβε αρχικά τη θέση του υπουργού «παρά τω Πρωθυπουργώ» και στη συνέχεια το Υπουργείο Προεδρίας (1975-1977) και το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων (1976-1977), με κορυφαίο έργο την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και την καθιέρωση της δημοτικής.

1977-1980: Μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1977 ανέλαβε το Υπουργείο Συντονισμού (1977-1978) και στη συνέχεια το Υπουργείο Εξωτερικών (1978-1980). Με την ιδιότητα αυτή υπέγραψε μαζί με τον Κ. Καραμανλή, στις 28 Μαΐου 1979, τη Συνθήκη Προσχώρησης της Ελλάδας στην ΕΟΚ.

Ο Γ. Ράλλης στο γραφείο του.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

1980-1981: Μετά την εκλογή του Κ. Καραμανλή ως προέδρου της Δημοκρατίας τον Μάιο 1980, αναδείχθηκε στην ηγεσία της Νέας Δημοκρατίας και στην πρωθυπουργία (Μάιος 1980 - Οκτώβριος 1981). Στη διάρκεια της πρωθυπουργίας του κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες για την επικράτηση ήπιου πολιτικού κλίματος και την υποχώρηση των πολιτικών παθών. Εργάστηκε, επίσης, για την επίσημη ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ (1 Ιανουαρίου 1981) και την επάνοδό της στο στρατιωτικό σκέλος του NATO (19 Οκτωβρίου 1980), από όπου είχε αποχωρήσει μετά τη δεύτερη

τουρκική εισβολή στην Κύπρο («Αττίλας II»). Παρατήθηκε από την πρωθυπουργία και από την ηγεσία της ΝΔ μετά την ήττα του κόμματός του στις εκλογές του Οκτωβρίου 1981.

1987-1990: Τον Μάιο 1987 ανεξαρτητοποιήθηκε και δεν πολιτεύθηκε στις εκλογές του Ιουνίου 1989. Στις εκλογές του Νοεμβρίου 1989 και του Απριλίου 1990 εξελέγη βουλευτής Κέρκυρας με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας.

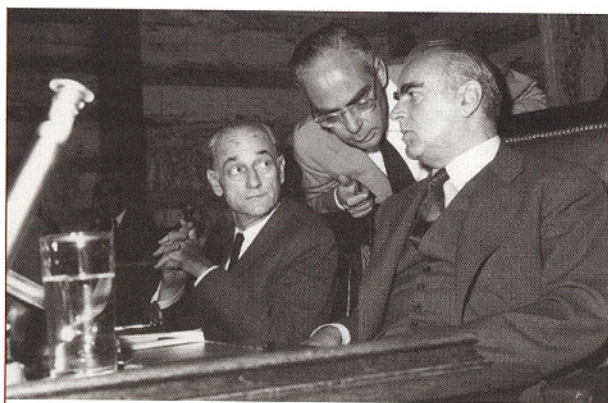
1993: Τον Μάρτιο, διαφωνώντας με τους χειρισμούς της κυβέρνησης στο Σκοπιανό, παραιτήθηκε από το βουλευτικό αξίωμα και έπειτα από μακρόχρονη θητεία στο ελληνικό κοινοβούλιο αποσύρθηκε από την ενεργό πολιτική.

1997: Υπήρξε πρόεδρος της οργανωτικής επιτροπής του Συνεδρίου της Νέας Δημοκρατίας, το οποίο ανέδειξε στην ηγεσία του κόμματος τον Κώστα Καραμανλή.

2006: Πέθανε στην Αθήνα σε ηλικία 88 ετών.

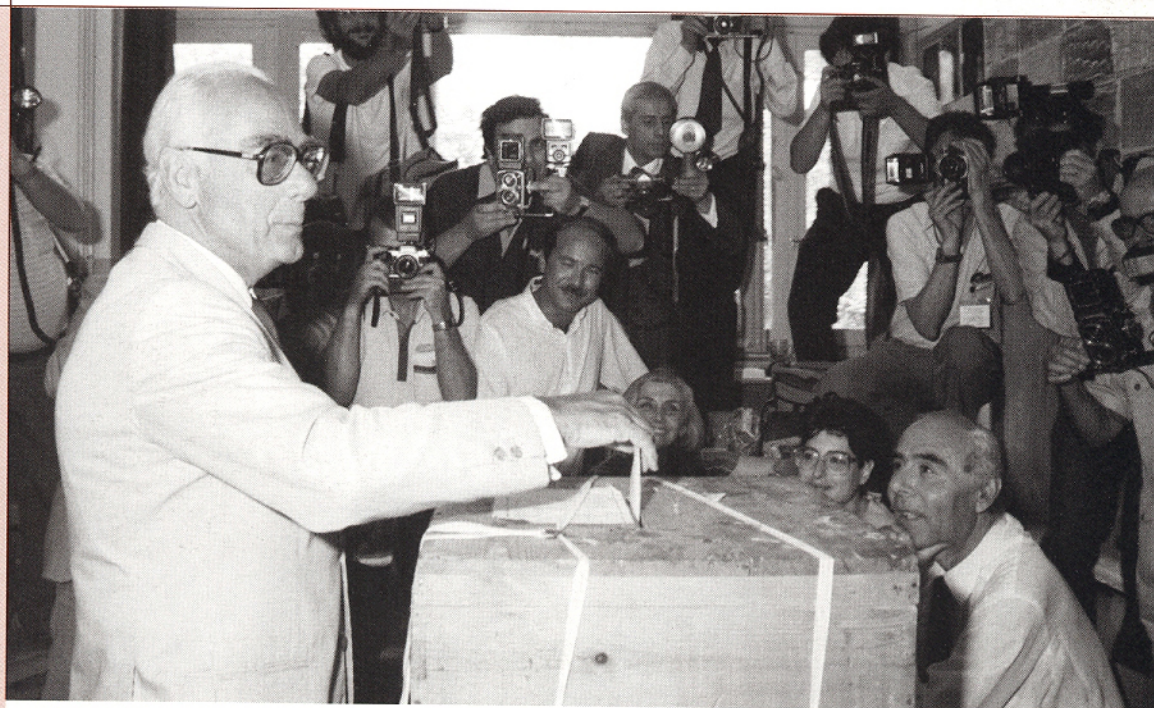
Με ομάδα βουλευτών
στην αίθουσα συνεδριάσεων
της Βουλής.
Βιβλιοθήκη της Βουλής,
φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή
και τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο
στην αίθουσα συνεδριάσεων
της Βουλής.
*Βιβλιοθήκη της Βουλής,
φωτ. Ν. Φλώρος*

Σε συνεδρίαση της Βουλής
με τον Ανδρέα Παπανδρέου,
23 Μαΐου 1980.
*Βιβλιοθήκη της Βουλής,
φωτ. Δ. Αργυρόπουλος*

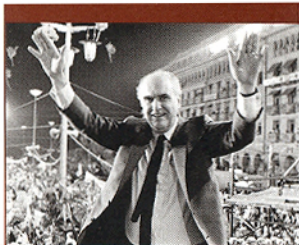
Ο Γ. Ράλλης μπροστά στην κάλη, στις εκλογές της 18^{ης} Οκτωβρίου 1981.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Σε προεκλογική ομιλία στο Ηράκλειο της Κρήτης, 12 Οκτωβρίου 1981.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Ο Γ. Ράλλης με τον Παναγή Παπαληγούρα.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Ανδρέας Γ. Παπανδρέου

1919: Γεννήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου στη Χίο, όπου ο πατέρας του Γεώργιος Παπανδρέου υπηρετούσε ως Γενικός Διοικητής των Νήσων του Αιγαίου (Μυτιλήνης και Χίου). Μητέρα του ήταν η Σοφία Μινέικο. Από τις αρχές της δεκαετίας του '20 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου πραγματοποίησε τις εγκύκλιες σπουδές του.

1937: Εισήλθε πρώτος στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, στην οποία φοίτησε σχεδόν τρία χρόνια.

1939-1940: Μετά τη σύλληψη και τη σύντομη φυλάκισή του από το μεταξικό καθεστώς, αποφάσισε να φύγει από την Ελλάδα με προορισμό τις ΗΠΑ, όπου συνέχισε, από το 1940, τις σπουδές του στο Τμήμα Οικονομικών του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ.

1941: Παντρεύτηκε τη Χριστίνα Ρασιιά.

1948: Αναγορεύθηκε διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ και ξεκίνησε την ακαδημαϊκή του σταδιοδρομία.

1944-1945: Υπηρέτησε ως εθελοντής στο αμερικανικό ναυτικό.

1946-1959: Δίδαξε ως υφηγητής στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ και ως καθηγητής (ομότιμος και τακτικός) στα Πανεπιστήμια της Μινεσότα, του Νορθγουέστερν και του Μπέρκλεϊ Καλιφόρνιας, στην Οικονομική Σχολή του οποίου υπήρξε και κοσμήτορας.

1951: Παντρεύτηκε τη Μαργαρίτα Τσαντ.

1961: Επέστρεψε στην Ελλάδα, όπου προσελήφθη ως οικονομικός σύμβουλος της Τραπέζης της Ελλάδος. Ταυτόχρονα ανέλαβε την οργάνωση του Κέντρου Οικονομικών Ερευνών.

1964: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής με τον συνδυασμό της Ενώσεως Κέντρου στο νομό Αχαΐας. Στην κυβέρνηση που σχημάτισε ο Γεώργιος Παπανδρέου ανέλαβε υπουργός Προεδρίας και στη συνέχεια αναπληρωτής υπουργός Συντονισμού. Το διάστημα 1965-1967 ανέλαβε έντονη πολιτική δράση ως ηγετική προσωπικότητα της κεντροαριστερής πτέρυγας της Ενώσεως Κέντρου.

1967-1974: Με την πολιτική και ακαδημαϊκή του δράση αγωνίστηκε ενάντια στη δικτατορία.

1967: Συνελήφθη την ημέρα του απριλιανού πραξικοπήματος και μεταφέρθηκε στις Φυλακές Αβέρωφ.

1968: Έφυγε από την Ελλάδα, παρέμεινε προσωρινά στο Παρίσι και εγκαταστάθηκε στη Σουηδία, όπου ίδρυσε την αντιδικτατορική οργάνωση ΠΙΑΚ (Πανελλήνιο Απελευθερωτικό Κίνημα). Την ίδια χρονιά αποδέχθηκε τη θέση καθηγητή στο Τμήμα Οικονομικών του Πανεπιστημίου της Στοκχόλμης.

1969: Διετέλεσε καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Γιορκ στο Τορόντο του Καναδά, μέχρι την κατάρρευση της δικτατορίας.

1974: Επέστρεψε στην Ελλάδα και στις 3 Σεπτεμβρίου ίδρυσε το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα (ΠΑΣΟΚ), το οποίο, μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου, εκπροσωπήθηκε με δώδεκα βουλευτές.

1977: Το ΠΑΣΟΚ διπλασίασε το ποσοστό των ψήφων του και ανήλθε στη θέση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης.

1981-1989: Διετέλεσε πρωθυπουργός για δύο συνεχόμενες τετραετίες, μετά τις εκλογικές αναμετρήσεις του Οκτωβρίου 1981 και του Νοεμβρίου 1985.

Κατά το διάστημα 1981-1985, η κυβέρνησή του εισήγαγε μία σειρά μεταρρυθμίσεων θεσμικού χαρακτήρα που αφορούσαν κυρίως στην αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης (1941-1944) και των αγωνιστών της, στην επιστροφή και αποκατάσταση των πολιτικών προσφύγων, στην ισότητα των φύλων με την αναθεώρηση του οικογενειακού δικαίου, στη ριζική αναδιάρθρωση της ανώτατης εκπαίδευσης και της δημόσιας τάξης, στην αναδιοργάνωση της δικαιοσύνης και στον εκσυγχρονισμό της λειτουργίας του συνδικαλιστικού κινήματος.

Κατά την περίοδο της δεύτερης πρωθυπουργίας του (1985-1989), άμεσες προτεραιότητες αποτέλεσαν η αναθεώρηση του Συντάγματος, η μακροοικονομική σταθερότητα, η συμπλήρωση του νομοθετικού πλαισίου με στόχο την εφαρμογή και ανάπτυξη του Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ), που θεσπίστηκε το 1983, και η θεσμοθέτηση της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης.

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής ασχολήθηκε, κατά κύριο λόγο, με το ζήτημα των ελληνοτουρκικών σχέσεων και το Κυπριακό και συμμετείχε στην πρωτοβουλία των έξι ηγετών «μη πυρηνικών κρατών» για την παύση των πυρηνικών δοκιμών από τις ΗΠΑ και την ΕΣΣΔ.

1989: Παντρεύτηκε τη Δήμητρα Λιάνη.

1993-1996: Διετέλεσε για τρίτη φορά πρωθυπουργός. Βασικός άξονας δράσης της κυβέρνησής του ήταν η θεμελίωση και η εδραίωση της ένταξης της Ελλάδας στον πυρήνα της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Ταυτόχρονα, με νομοθετικές ρυθμίσεις ιδρύθηκε μία νέα ανεξάρτητη διοικητική αρχή (Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού: ΑΣΕΠ) αρμόδια για τις προσλήψεις στον δημόσιο τομέα και συστάθηκαν, ανάμεσα στα άλλα, Εθνικές Διακομματικές Επιτροπές ως ελεγκτικοί μηχανισμοί της Δημόσιας Διοίκησης.

Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής προτεραιότητα δόθηκε στην ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην άρση του ελληνικού βέτο για την τελωνειακή σύνδεση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση και στην υπογραφή ενδιάμεσης συμφωνίας με τα Σκόπια.

1996: Παρατήθηκε από την πρωθυπουργία για λόγους υγείας τον Ιανουάριο και πέθανε σε ηλικία 77 ετών στις 23 Ιουνίου.

Από συνέντευξη τύπου, μαζί με τον Γιάννη Αλευρά,
24 Νοεμβρίου 1977.

Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Υπουργός Προεδρίας
στην κυβέρνηση της Ενώσεως Κέντρου, 1964.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Ν. Φλώρος

Προεκλογική ομιλία
στη Λάρισα,
27 Μαρτίου 1967.
*Βιβλιοθήκη της Βουλής,
φωτ. Δ. Αργυρόπουλος*

Με τον Γεώργιο Μαύρο, τον Ηλία Ηλιού και τον πρόεδρο της κυπριακής Βουλής Σπύρο Κυπριανού,
Νοέμβριος 1976.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Από την εκδήλωση «100 μέρες αλλαγής» που οργανώθηκε στο Σπόρτινγκ, 31 Ιανουαρίου 1982.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Με τον ηγέτη των Παλαιστινίων Γιάσερ Αραφάτ, Αθήνα 1995.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Κωνσταντίνος Ε. Παπακωνσταντίνου

1907: Γεννήθηκε στην Καστανιά Κορινθίας. Γονείς του ήταν ο ιατρός Ευστάθιος Παπακωνσταντίνου και η Μαρία Σπ. Παυλοπούλου.

1928: Αποφοίτησε με άριστα από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Στη συνέχεια εργάστηκε ως δικηγόρος Αθηνών.

1946-1950: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής Αργολιδοκορινθίας με το Λαϊκό Κόμμα το 1946 και επανεξελέγη το 1950.

1952-1956: Εξελέγη βουλευτής Κορινθίας με τον Ελληνικό Συναγερμό του Αλέξανδρου Παπάγου στις εκλογές του 1952. Διετέλεσε υφυπουργός Συγκοινωνιών (1954-1955) στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων στην κυβέρνηση Αλ. Παπάγου και μετά τον θάνατο του πρωθυπουργού ανέλαβε το Υπουργείο Γεωργίας (1955-1956) στην κυβέρνηση που σχημάτισε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής.

1956-1958: Εξελέγη βουλευτής Αργολιδοκορινθίας με τη νεοϊδρυθείσα, από τον Κ. Καραμανλή, ΕΡΕ (Εθνική Ριζοσπαστική Ένωση) και ορίστηκε υπουργός Δικαιοσύνης (1956-1958) στην κυβέρνηση Κ. Καραμανλή.

1958-1964: Επανεξελέγη βουλευτής Κορινθίας με την ΕΡΕ στις εκλογές του 1958, 1961, 1963 και 1964. Διετέλεσε υπουργός Οικονομικών (1958-1961) και Δικαιοσύνης (1961-1963) στις κυβερνήσεις Κ. Καραμανλή. Το 1963 διαδραμάτισε καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της πρότασης της «βαθείας τομής» για την αναθεώρηση του Συντάγματος, που υποβλήθηκε, αλλά δεν υιοθετήθηκε τελικά, μετά την πτώση της κυβέρνησης Κ. Καραμανλή.

1967: Συμμετείχε στη βραχύβια κυβέρνηση Παναγιώτη Κανελλόπουλου ως υπουργός Οικονομικών.

Υπογράφοντας τον κανονισμό των
κοινοβουλευτικών εργασιών της Βουλής, 1975.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Στην έδρα του προεδρείου της Βουλής.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Από επίσκεψή του σε καταυλισμό προσφύγων στην Κύπρο.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

1967-1974: Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας διατηρούσε τακτική επαφή με τον Κ. Καραμανλή, που ζούσε στο Παρίσι, και τον ενημέρωνε συστηματικά για την πολιτική κατάσταση στη χώρα.

1974: Ορίστηκε υπουργός Δικαιοσύνης στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που συγκροτήθηκε από τον Κ. Καραμανλή, μετά την κατάρρευση του στρατιωτικού καθεστώτος. Συμμετείχε στην ίδρυση του κόμματος της Νέας Δημοκρατίας από τον Κ. Καραμανλή.

1974-1977: Ύστερα από τη νίκη της ΝΔ στις εκλογές της 17^{ης} Νοεμβρίου 1974 εξελέγη πρόεδρος της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής, πρώτος μετά την αποκατάσταση της δημοκρατίας. Στη διάρκεια της θητείας του θέσπισε τον Κανονισμό των κοινοβουλευτικών εργασιών της Βουλής, οργάνωσε την ευρετηρίαση των πρακτικών της Βουλής και της Γερουσίας από το 1844 έως το 1967 και καθιέρωσε την ενιαία σύνταξη των πρακτικών της Βουλής. Ως νομομαθής υπήρξε από τους βασικούς διαμορφωτές του κυβερνητικού σχεδίου Συντάγματος που συζητήθηκε και ψηφίσθηκε από τη Βουλή τον Ιούνιο 1975.

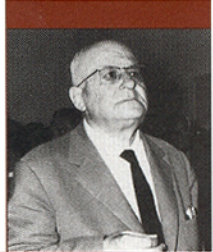
1977-1981: Επανεξελέγη βουλευτής Κορινθίας με τη Νέα Δημοκρατία και διετέλεσε αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης στην τελευταία κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή (1977-1980), καθώς και στην κυβέρνηση του Γεωργίου Ράλλη (1980-1981).

1981: Εξελέγη βουλευτής επικρατείας με τη Νέα Δημοκρατία.

1986: Αποσύρθηκε από την ενεργό πολιτική ζωή.

1989: Πέθανε στην Αθήνα σε ηλικία 82 ετών.

Δημήτριος Γ. Παπασπύρου

1902: Γεννήθηκε στη Λιβαδειά. Γονείς του ήταν ο νομικός Γεώργιος Παπασπύρου και η Σοφία Μπούφη. Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία στο Μικρασιατικό μέτωπο. Το 1923 αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και στη συνέχεια άσκησε τη δικηγορία στη γενέτειρά του.

1936: Αναμίχθηκε για πρώτη φορά στην πολιτική με τον συνασπισμό των Γεωργίου Καφαντάρη – Αλέξανδρου Παπαναστασίου – Γεωργίου Παπανδρέου – Αλέξανδρου Μυλωνά, αλλά δεν έθεσε υποψηφιότητα στις εκλογές.

1950-1952: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής Αττικοβοιωτίας στις εκλογές του Μαρτίου 1950 με την ΕΠΕΚ (Εθνική Προοδευτική Ένωση Κέντρου) και με το ίδιο κόμμα επανεξελέγη το 1951 και το 1952. Ως υπουργός Δικαιοσύνης (1951-1952) στην κυβέρνηση Νικολάου Πλαστήρα, πρωτοστάτησε στη λύση του Κωπαϊδικού Ζητήματος προτείνοντας την απαλλοτρίωση της Κωπαΐδας και τη διανομή των κτημάτων στους μικροκαλλιεργητές.

1953-1956: Το 1953 ανεξαρτητοποιήθηκε και το 1955 προσχώρησε στη ΦΙΔΕ (Φιλελεύθερη Δημοκρατική Ένωση) του Σοφοκλή Βενιζέλου. Στις εκλογές του Φεβρουαρίου 1956 εξελέγη βουλευτής Αττικοβοιωτίας με τον συνασπισμό Δημοκρατική Ένωση, επικεφαλής του οποίου υπήρξε ο Γ. Παπανδρέου.

1961-1964: Εξελέγη βουλευτής Βοιωτίας με την Ένωση Κέντρου στις εκλογικές αναμετρήσεις του 1961, 1963 και 1964. Ανέλαβε διαδοχικά το Υπουργείο Δικαιοσύνης (1963) και το Υπουργείο Προεδρίας (1964-1965) στις κυβερνήσεις Γ. Παπανδρέου.

1965: Ανέλαβε προσωρινά το Υπουργείο Προεδρίας και το Υπουργείο Δικαιοσύνης στις κυβερνήσεις Γεωργίου Αθανασιάδη-Νόβα, Ηλία Τσιριμώκου και Στέφανου Στεφανόπουλου. Τον Νοέμβριο 1965 κατέλαβε το αξίωμα του προέδρου της Βουλής στις εργασίες της Γ' Τακτικής Συνόδου παραμένοντας στη θέση αυτή και κατά την τελευταία, πριν την απριλιανή δικτατορία, Δ' Τακτική Σύνοδο της Βουλής.

1967-1974: Σε όλη την περίοδο της δικτατορίας ανέπτυξε αντιστασιακή δράση καταγγέλλοντας διεθνώς με ομιλίες του το δικτατορικό καθεστώς και υποστηρίζοντας την ανάγκη αποκατάστασης της δημοκρατικής νομιμότητας. Έλαβε μέρος, ως μάρτυρας υπεράσπισης, στη δίκη των μελών της αντιστασιακής οργάνωσης Δημοκρατική Άμυνα και τον Ιούνιο 1970 δικάστηκε, επειδή αρνήθηκε να ψηφίσει στο «δημοψήφισμα» του 1968.

1974-1977: Ανέλαβε το Υπουργείο Γεωργίας στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1974 ορίστηκε γενικός εισηγητής της πλειοψηφίας στην κοινοβουλευτική επιτροπή για την επεξεργασία του Συντάγματος που ψηφίστηκε το 1975.

1977-1981: Επανεξελέγη βουλευτής Βοιωτίας με τη Νέα Δημοκρατία και αναδείχθηκε στο αξίωμα του προέδρου της Βουλής, θέση που διατήρησε σε όλη την κοινοβουλευτική περίοδο.

1987: Πέθανε σε ηλικία 85 ετών.

Ως υπουργός Προεδρίας με τον
Γεώργιο Παπανδρέου στη Θεσσαλονίκη,
κατά τον εορτασμό της 28^{ης} Οκτωβρίου 1964.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Με την πρόεδρο του Ευρωπαϊκού
Κοινοβουλίου Σιμόν Βέλ, Απρίλιος 1980.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Στον Άγνωστο Στρατιώτη, την ημέρα της ορκωμοσίας του Κωνσταντίνου Καραμανλή
ως προέδρου της Δημοκρατίας, 15 Μαΐου 1980.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Ιωάννης Ν. Γεωργιάδης

1912: Γεννήθηκε στην πόλη της Μεσσήνης.

1935: Από τα νεανικά του χρόνια πήρε μέρος στους αγώνες για την εμπέδωση των δημοκρατικών θεσμών και σε ηλικία 23 ετών φυλακίστηκε για τα φρονήματά του, κατά το κίνημα του '35.

1955-1963: Ως υπάλληλος στην Τράπεζα της Ελλάδος, αγωνίστηκε για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος και πρωτοστάτησε στην ίδρυση της Ομοσπονδίας Τραπεζοϋπαλληλικών Οργανώσεων Ελλάδος (ΟΤΟΕ), της οποίας διετέλεσε πρόεδρος έως το 1963 και στη συνέχεια επίτιμος πρόεδρος. Παράλληλα, το 1962 ανέλαβε πρόεδρος της κίνησης των «115 Συνεργαζόμενων Εργατικών Σωματείων», τα οποία, αποδεσμευμένα από την επιρροή της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, εξέφρασαν μία καινοφανή για την εποχή κοινωνική δυναμική, με στόχο την αυτονομία του συνδικαλιστικού κινήματος.

1963-1967: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής της Α' Περιφέρειας Αθηνών με την Ένωση Κέντρου του Γεωργίου Παπανδρέου το Νοέμβριο 1963 και επανεξελέγη με το ίδιο κόμμα στις εκλογές του 1964. Από την εποχή αυτή χρονολογείται η στενή σχέση και συνεργασία του με τον Ανδρέα Παπανδρέου.

1967-1974: Κατά την περίοδο της δικτατορίας φυλακίστηκε, για ένα διάστημα στο ίδιο κελί με τον Ανδρέα Παπανδρέου, εκτοπίστηκε κατ' επανάληψη και ανέπτυξε αντιστασιακή δράση, ως εκπρόσωπος στην Ελλάδα της αντιδικτατορικής οργάνωσης Πανελλήνιο Απελευθερωτικό Κίνημα (ΠΑΚ), που είχε ιδρύσει στο εξωτερικό ο Ανδρέας Παπανδρέου.

1974: Υπήρξε από τα ιδρυτικά μέλη του ΠΑΣΟΚ και διετέλεσε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής και του Εκτελεστικού Γραφείου του κόμματος. Το Νοέμβριο 1974 εξελέγη πρώτος βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στην Α' Περιφέρεια Αθηνών και συνέχισε έκτοτε να εκλέγεται αδιάλειπτα μέχρι και τις εκλογές του 1993. Διετέλεσε κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ έως τις εκλογές του 1981.

1976: Παντρεύτηκε τη Χριστίνα Αθ. Παπαθανάση.

1981: Μετά τη νίκη του ΠΑΣΟΚ στις εκλογές του Οκτωβρίου 1981, εξελέγη πρόεδρος της Βουλής κατά τη συνεδρίαση της 17ης Νοεμβρίου.

1985: Στις 10 Μαρτίου ανέλαβε προσωρινός πρόεδρος της Δημοκρατίας, ύστερα από την παραίτηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή, έως την εκλογή του Χρήστου Σαρτζετάκη στις 29 Μαρτίου. Μετά τις βουλευτικές εκλογές του Ιουνίου 1985 επανεξελέγη πρόεδρος της ΣΤ' Αναθεωρητικής Βουλής, κατά τη συνεδρίαση της 18ης Ιουνίου, θέση στην οποία παρέμεινε έως τη λήξη της περιόδου (Μάιος 1989).

1989: Από τις εκλογές του Ιουνίου 1989 και μετά ήταν υποψήφιος με το ψηφοδέλτιο επικρατείας του ΠΑΣΟΚ.

1990: Τον Φεβρουάριο προτάθηκε από το ΠΑΣΟΚ ως υποψήφιος για το αξίωμα του προέδρου της Δημοκρατίας.

1995: Πέθανε σε ηλικία 83 ετών.

Από ομιλία του ως προέδρου της ΟΤΟΕ, 1958.
Βιβλιοθήκη της Βουλής

Βουλευτής της Ενώσεως Κέντρου,
μαζί με τους Ανδρέα Παπανδρέου,
Αντώνη Λιβάνη, Γιώργο Κατσιφάρα
και Αντώνη Στρατή, 15 Ιανουαρίου 1966.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

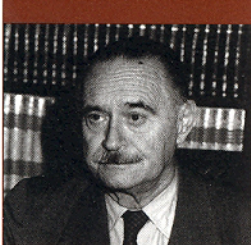

Ανταλλαγή χειραψίας με τον Χαρίλαο Φλωράκη
στα έδρανα της Βουλής, 4 Ιουλίου 1989.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Ο πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου συγχαίρει τον Γ. Αλευρά αμέσως μετά την εκλογή του στο αξίωμα του
προέδρου της Βουλής, 17 Νοεμβρίου 1981.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Αθανάσιος Κ. Τσαλδάρης

1921: Γεννήθηκε στην Αθήνα στις 3 Απριλίου. Ανήκε σε οικογένεια με πολιτική παράδοση. Πατέρας του ήταν ο Κωνσταντίνος Τσαλδάρης, πρωθυπουργός και αρχηγός του Λαϊκού κόμματος. Σπούδασε Νομικά, Πολιτικές και Οικονομικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια της Νέας Υόρκης. Γνώριζε αγγλικά, γαλλικά και γερμανικά. Παντρεμένος με την Πανδώρα Παπαδάτου, απέκτησαν μια κόρη.

1948-1950: Ήταν διευθυντής της εφημερίδας *Οι Καιροί*.

1961-1963: Διετέλεσε γενικός γραμματέας του Υπουργείου Κοινωνικής Προνοίας στην κυβέρνηση Κωνσταντίνου Καραμανλή.

1963-1967: Εξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής στη Β' Περιφέρεια Αθηνών το 1963 με το κόμμα της Εθνικής Ριζοσπαστικής Ένωσης (ΕΡΕ) και επανεξελέγη με το ίδιο κόμμα στις εκλογές του 1964.

1974-1989: Εξελέγη σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Συμμετείχε επανειλημμένα σε εθνικές αντιπροσωπείες στον ΟΗΕ και σε διεθνείς διασκέψεις.

1974: Διετέλεσε υφυπουργός Κοινωνικών Υπηρεσιών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας του Κ. Καραμανλή.

1976-1981: Ανέλαβε υφυπουργός Συγκοινωνιών στην κυβέρνηση Κ. Καραμανλή το 1976 και το επόμενο έτος υφυπουργός Προεδρίας, στη Γενική Γραμματεία Τύπου και Πληροφοριών. Στην ίδια θέση παρέμεινε και στην κυβέρνηση Γεωργίου Ράλλη. Κατά το διάστημα 1977-1981 διετέλεσε και κυβερνητικός εκπρόσωπος.

1985-1989: Διετέλεσε γενικός γραμματέας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας.

1989: Από τις εκλογές του Ιουνίου 1989 μέχρι το 1996 εκλεγόταν βουλευτής Επικρατείας της ΝΔ.

1989-1993: Εξελέγη πρόεδρος της Βουλής σε τρεις συνεχείς εκλογικές περιόδους, κατά τις οποίες αναδείχθηκαν οι κυβερνήσεις Τζ. Τζαννετάκη, Ξ. Ζολώτα και Κ. Μητσοτάκη.

1995: Προτάθηκε από το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας ως υποψήφιος για το αξίωμα του προέδρου της Δημοκρατίας.

1997: Πέθανε στις 4 Οκτωβρίου σε ηλικία 76 ετών.

Στο γραφείο στη Βουλή ως πρόεδρος της Βουλής.
Συλλογή οικ. Τσαλδάρη

Η ορκωμοσία του προέδρου της Δημοκρατίας
Κωνσταντίνου Καραμανλή στην κυβέρνηση
Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, 5 Μαΐου 1990.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Προγραμματικές δηλώσεις του πρωθυπουργού
Ξ. Ζολώτα, 29-30 Νοεμβρίου 1989.
Βιβλιοθήκη της Βουλής, φωτ. Δ. Αργυρόπουλος

Στην έδρα ως πρόεδρος της Βουλής.

Βιβλιοθήκη της Βουλής

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ